

N:o 259.

Af herr **O. G. Eklund**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition angående ändrad lydelse af 23 § i lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete.

I Kungl. Maj:ts proposition n:o 97 föreslås ändrad lydelse af § 23 i lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete i syfte att möjliggöra för riksförsäkringsanstalten att ingå försäkringsaftal äfven för olycksfall, inträffande under den s. k. karenstiden.

Riksförsäkringsanstalten hemställer i den skrifvelse, som föranledt Kungl. Maj:t att afgifva den nu nämnda propositionen, att anstaltens verksamhet måtte utsträckas jämväl i det afseendet, att försäkringsaftalet skulle kunna afse äfven olycksfall *utom* arbetet.

Häremot invänder föredragande departementschefen: »Hvad däremot angår riksförsäkringsanstaltens hemställan, att arbetsgifvare eller arbetare, som i anstalten tager försäkring mot olycksfall i arbetet, skulle medgifvas rätt att jämväl erhålla försäkring, afseende olycksfall utom arbetet, är jag af den mening, att ändring ej bör ske i nu gällande grundsatser, enär försäkring af nyssnämnda beskaffenhet synes vara helt och hållet främmande för riksförsäkringsanstaltens ändamål».

Ehuru statsrådets invändning torde principiellt sedt vara befogad, kan dock med skäl ifrågasättas, om ej, praktiskt sedt, nödvändigheten bjuder, att riksförsäkringsanstalten fullständigt likställas med de enskilda försäkringsbolagen i fråga om hvad försäkringsaftalet kan omfatta.

Redan genom medgifvandet af försäkring under den s. k. karenstiden ha de hittills gällande grundsatserna i fråga om riksförsäkringsanstaltens uppgift att ej mottaga annan ersättningsskyldighet än den lagen ålägger arbetsgifvarne blifvit förändrade och ett stort steg tagits i syfte att likställa riksförsäkringsanstalten med enskilda olycksfallsförsäkringsanstalter. Hvarför då ej med ens taga steget fullt ut?

I riksförsäkringsanstaltens skrifvelse framhålles, att en fullständig utsträckning af anstaltens uppgift i detta afseende skulle rent af minska kontroll- och förvaltningskostnaderna. I skrifvelsen heter det nämligen: »därest riksförsäkringsanstalten medgäfves att meddela försäkring jämväl för olycksfall utom arbetet, komme detta i de fall, i hvilka sådan försäkring tagits, att medföra en afsevärd lättnad vid regleringen af inträffande skador, då i dessa fall en eljest ofta tidsödande och besvärlig undersökning af de omständigheter, under hvilka olycksfallet skett, blefve obehöflig».

Till detta ej oväsentliga skäl kommer därjämte det, att riksförsäkringsanstalten säkerligen aldrig blifver anlitad i någon utsträckning att tala om, förrän den låter försäkringen, när så önskas, blifva lika omfattande som den, de enskilda bolagen lämna.

Äfven om riksförsäkringsanstalten mottager försäkring gällande äfven för karenstiden, kommer densamma likväl att i ett afseende bjuda mindre än de enskilda bolagen, nämligen i fråga om ersättning för olycksfall *utom* arbetet; och denna omständighet skall vålla, att anslutningen till anstalten icke kommer att blifva synnerligen stor. Ingen arbetsgifvare, som nu försäkrar i enskilda bolag, skall nämligen vilja, ej heller kunna, fränhända sina arbetare en förmån, som de redan hafva, och som kanske redan ingår i arbetsaftalet. Han kvarstannar således i det enskilda bolaget. Detta nödgas jag för min del göra, ehuru jag helst ville begagna riksförsäkringsanstalten. Men då jag där ej kan försäkra mina arbetare enligt häfdvunna grunder, måste jag afstå därifrån. Allt det, som af riksförsäkringsanstalten anförts, motiverar en utsträckning äfven i det afseende jag nu påpekat.

På grund af det anförda hemställer jag,

att kungl. propositionen n:o 97 om ändrad lydelse af 23 § i lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete icke måtte oförändrad antagas, utan att i lagtexten inrymmes

Motioner i Andra Kammaren, N:o 259.

stadgande därom, att riksförsäkringsanstalten äfven måtte kunna lämna försäkring, afseende olycksfall utom arbetet.

Stockholm den 12 april 1904.

Oskar Eklund.
